

és rokonaink között több hasonló foglalkozású volt található, valamint volt tisztek, nyilas párttagok, tisztviselők.

Ezért tehát az én káderem se lehetett jó.

Ez azonban csak a kezdet volt. 1954 decemberében körülbelül negyven társammal együtt elbocsájtottak a tiszti iskolából. A családi körülményeimre való tekintettel nem voltam megbízható.

Már ebben az évben foglalkoztam azzal a gondolattal, hogy nem kinlódok tovább és kiszököm Nyugatra. Nem az elbocsájtás keserített el ennyire, hogy ilyen gondolatokkal foglalkoztam. Ez az elhatározás hosszú időn át érlelődött meg bennem.

Az iskolán a tisztek telebeszéltek a fejünket és el akarták velünk hitetni, hogy a fehér tulajdonképpen fekete. Minden előadás tele volt ellenmondásokkal és mindinkább világossá vált előttem, hogy ezek a piszkos hazugságok és a mellébeszélések csak arra jók, hogy elhitessék velünk a kommunista rendszer egyedüli helyes voltát, a hihetetlen jólétet, amit ennek a rendszernek köszönhetünk. S bárhová néztem az életben, mindenütt ennek épp az ellenkezőjét láthattam és tapasztalhattam.

A rengeteg politikai órán, amivel az elméleti kiképzést teletöltötték, nem hallottunk mást, mint a Szovjetunió örökös agyondicsérését és a dicsőséges, hős Szovjet hadsereg legendás történetét. Ez idővel már olyan utálatot váltott ki bennem, hogy valósággal betegnek éreztem magam, valahányszor politikai óra következett.

És az utálat mellett lassan a gyűlölet is urrá lett bennem. Gyűlöltem a kommunizmus minden megmozdulását és ez a gyűlölet csak fokozódott, amikor le kellett szerelnem a tiszti iskolából és a civil életben is megismerhettem a kommunisták aljas, piszkos eszközeit. Bárhol akartam elhelyezkedni, leszerelésem miatt rossz szemmel néztek rám és csak segédmunkásnak akartak felvenni 6-700 forintos fizetéssel és embertnyuzó normateljesítéssel. Láttam ugyanakkor, hogy a "vonalhú" kommunisták mind vezető pozíciókban ülnek, vagy pedig olyan munkakörben, ahol szinte munka nélkül, vagy nevetségesen kevés munkával úgy élnek, mint a kiskirályok.

Öt hónapon át próbáltam valahol elhelyezkedni. De emberhez méltó megélhetést seholsem tudtam biztosítani magamnak. Származásom miatt nem számítottam embernek. Nem láttam más kiutat, elindultam a nyugati határ felé.

SIKERTELEN SZÖKÉS ÉS ANNAK KÖVETKEZMÉNYEI.
Unsuccessful Escape and its Results.

1955 június 3-án vonattal utaztam SZOMBATHELYre. Még mielőtt megérkeztem volna, a vonaton az ÁVH igazoltatott. Gyanus lehettem nekik, mert állandóan figyeltek és SZOMBATHELYen bekisértek az ÁVH-ra, ahol megmotoztak. Nem lett volna semmi értelme a tagadásnak, vagy mellébeszélésnek. A megtalált térkép és iránytű ugyanis elárult mindent.

Itt másfél napig hallgattak ki. Mindenképpen azt akarták rámbizonyítani, hogy mint "piszkos fasiszta" kémadatokat akarok kivinni megbizósímnak. Én viszont megmondtam, hónapokon keresztül sehohsem adtak munkát a rokonságom volt előlétele miatt, hát miből éljek meg?

A szennyirodalomban található minden jelzót a fejemhez vágták, de bántani nem bántottak.

Innen felszállítottak a BUDAPEST-i Fő utcai központi ÁVH börtönbe, ahol a kihallgatásom három hétig tartott. Ezután a X. ker. Kozma utca Országos Börtönbe vittek át.

Augusztus 4-én volt a tárgyalásom a Markó utcai fogházban. Előzőleg már elhelyeztek egy cellában és megbilincselve kísérték fel a tárgyalóterembe.

A bíró 35 év körüli férfi volt. A tárgyalás alatt nem volt nehéz megállapítani, hogy nem régen gyakorolhatja ezt a hivatását. Mellette egy nő és férfi gyári munkás foglalt helyet, hogy a bíróságnak meg legyen a "népibíróság" színe-zete. Ezek egész idő alatt nem csináltak semmit, csak bámultak. Az ügyész ismertette a vádat. A tiltott határátlépése kísérlet mellé rám akarta kenni, hogy közveszélyes munkakerülő is vagyok, de ezt a vádpontot később mégis elejtették, miután felsoroltam, hogy hány helyen akartam munkába állni és a káderem miatt nem vettek fel. Ezután a hivatalból ki-rendelt védőügyvéd mondta el védőbeszédét, ami inkább károm-ra volt, mint segítségemre.

Pár perces bírósági tanakodás után egy évi és hat hónapi börtönre, valamint egy év politikai- és közjogvesztésre ítélték, amit én megfellebbeztem ugyan, de később, a fellebbviteli tárgyaláson az ítéleten nem változtattak.

A tárgyalás után visszakísérték az Országos Börtönbe.

/more/

AZ ORSZÁGOS BÖRTÖNBEN.
In Jail.

A börtön az egész világon börtön marad, de sehol nincsennek olyan embertelenül kegyetlen börtönök, mint a dicsőséges kommunista paradízsomokban.

Egy körülbelül 3x2 m-es cellában általában 10-14-en voltunk összezsúfolva. Cellánként együkkét ágy, de többnyire egy sem, csak egy pár rossz szalmazsák. Volt rá eset, hogy a zsúfoltság miatt csak felváltva tudtunk aludni, a többiek meg a falnak támaszkodva bóbiskoltak.

A reggeli kávénak nevezett sötétbarna léféle volt.

A körülbelül dekányi napi kenyér adagot csak később kaptuk meg, amit rögtön meg is ettünk.

Az ebéd "ZILAHY-levessel" /"Valamit vissz a viz..." / vagy "hónapos levessel" /egy hónapig mindig azt kaptuk/ kezdődött és valami főzeléknek csufolt masszával be is fejeződött.

A vacsora is valami lötty volt.

Naponta egy félórát sétálni kellett volna, de erről igen sokszor megfeledkeztek. Amikor végre napok múlva rákerült a sor, annyira el voltunk gyengülve, alig tudtunk mozogni.

Általában havonként a cellák lakóit összekeverték, nehogy tulságosan összebarátkozzanak és kritizálni próbálják sorsukat. Ebben a csillag részben, ahol én voltam, az izgatók, hűtlenséggel vádoltak, háborus bűnösök, szervezkedők és határátlépők voltak elhelyezve. Abban az időben legalább 300 fogoly volt, aki menekülni akart az országból. Egyszer hallottam, hogy ebben a csillag-részben 6000 felüli fogoly is volt elhelyezve. "Tisztességes" gyilkost, vagy betörőt ebben a részben nem helyeztek el, nehogy apolitikai bűnösök megfertőzzék azokat. Egy egyébként "tisztességes" rablógyilkos még reménykedhetett jó káderban, de gy politikailag elítélt, vagy pláne szökni szándékozó, aligha.

Az örök rendkívül durvák és több esetben meg is verték a rabokat. A fogságom alatt körülbelül két hónapig dolgoztam a BUDAPEST-i játékgyárban, amely a börtön területén fekszik és itt ÁVH-s művezetők irányítása mellett csakis rabok dolgoznak, de aztán leváltottak és a többi időt a cellában kellett átszenvedni.

Különösen szörnyű volt a szombat-vasárnap. Hétköznaponként mégis csak volt egy kis mozgás, de ezen a két napon semmi.

Minden külső hír gyorsan bejött és tovább ment. Néha a rabok drót segítségével kinyitották az ajtó zárját és átmentek a szomszéd cellába "vizitálni", de öt-hat napos sötétzárka és egy pár pofon volt az ára, ha valamelyik ór észrevette.

Spicliket is elhelyeztek gyakran közénk, hogy kihallgassák a beszélgetéseinket. Ezeket hamar megismertük és majdnem minden cella elverte a becsempészett spicliket.

A határátlépés kísérlete miatt elítéltek egyetlen témája az volt, hogy a szabadulás után annyiszor próbálják meg a szökést, míg végre sikerülni fog.

Gyűlöltük egész szivünkben azt a rendszert, amely a fiatalság egy részét rokonai származása, vagy múlt beli tettei miatt tengődésre kényszeríti és börtönökbe zsúfolja.

A SZABADULÁS. SIKERES MENEKÜLÉS.
Release from Prison. Successful Escape.

1956. III.-6-án teljesen váratlanul feltételes szabadlábra helyeztek több társammal együtt. Minden hónapban jelentkezni kellett a rendőrségen és BUDAPEST területét csak rendőri engedéllyel hagyhattam el.

Szabadulásom után többször megkíséreltem elhelyezkedni, de büntetésem miatt csak május 16-án, mint gépmunkás kaptam alkalmazást a GANZ, vagy mint most mondják, a Klement GÖTTWALD villamossági gyárban. Ebben se volt sok köszönet, mert alig kerestem 500-600 forintot és ebből megélni lehetetlen. Itt is az a helyzet, mint minden gyárban Magyarországon. Van egy-két kiszemelt kommunista munkás, akik irtózatos csalással elérik a 200-250 százalékos normát és míg már munkásokat behajtanak a norma örületbe és egy-két hónap múlva a teljes kimerülésbe, ők kényelmes munka mellett könnyen keresnek 2000-2500 forintot. De csak kevesen vannak a "kiválasztottak", mert a munkások inkább "beledöglenek" a normába, mintsem hogy belépjenek az embernyuzó szadisták ma még röhögő sorai közé.

Három hónapig dolgoztam ebben a gyárban. Az előbb emli-

tettek kivételével, valamennyi munkás elkecserevedve zugolódott a magas normák és az alacsony fizetés miatt, ami az élelmezésre is csak szűken volt elég, a ruházkodásra meg sehogy. Én már torkig voltam azzal a rendszerrel, ahol lépten-nyomon a munkás jólétről és az életszinvonal emelkedéséről prédikálnak a munkás meg összeesik a szocialista jólét ostorcsapásai alatt.

Négy társammal újra neki vágunk a nyugati határnak és ezuttal sikeresen magunk mögött hagytuk az otthoni kommunista rendszert minden aljasságával együtt.